

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1925

ΔΡΙΘ. 43

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς ἀκμῆς καὶ δόξης αὐτῆς ἐξελέγοντο καθ' ὃν τρόπον ὄριζον οἱ κανόνες, ὑπὸ τε τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ. Ὅτε οἱ Ἀρειανοὶ ἠμυρισθήτησαν τὴν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ὡς γενομένην δεῖσαν μόνον ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων, ὁ Μ. Ἀθανάσιος ἐδέησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι τῆς ἐκλογῆς συμμετέσχε καὶ ὁ λαός. Ἀπὸ τῶν Μονοφυσιτικῶν ἐρίδων καὶ ἐξῆς παρουσιάζονται ἀνωμαλῖαι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας, ἀλλ' αὗται ὀφείλονται οὐχὶ εἰς τὴν ἑλλείψιν ὀρισμένου συστήματος καὶ τρόπου ἐκλογῆς. Αἱ σφοδραὶ ἐριδες καὶ διενέξεις, ἡ ἐπικράτησις ὅτε μὲν τῶν ὀρθόδοξων, ὅτε δὲ τῶν ἑτεροδόξων, προὐκάλεσαν τὰς ἀνωμαλίας.

Ἀπὸ τῆς ἀραβικῆς ὄμως κατακτιήσεως τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς ἐπιβουῆσης παρακμῆς τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας μέχρι τοῦ πρὸ μικροῦ ἐκλιπόντος τὸν θλον Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου, ἐπὶ δέκα καὶ τέσσαρας περίπου αἰῶνας, ἡ ἐκλογὴ τῶν Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας δὲν διεξήγατο καθ' ὄρισμέναν καὶ κοινῇ ἀνεγνωρισμένην διατάξιν, πολλάκις μάλιστα οὐδὲ καθίστατο δυνατὴ ἡ ἐκλογὴ Πατριάρχου. Οὕτω δ' ἐπὶ 85 περίπου ἔτη ἀπὸ τῆς ἀραβικῆς κατακτιήσεως τῆς Αἰγύπτου ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἐστρατεῖτο Πατριάρχου, διευθυνομένη ὑπὸ τοποτηρητῶν. Ὁ δὲ πρῶτος Πατριάρχης Κοσμάς α'. (727—768) ἐν Κπόλει ἐξελέγη καὶ ἐκείθεν ἀπεστάλη εἰς Ἀλεξανδρείαν ὡπως συγκρατήσῃ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς πλήρους ἐξαφανίσεως. Καὶ ἀνέλαβε μὲν τότε μικρὸν τι ἡ ἐνδοξος Ἐκκλησία, ἀλλ' αἱ ἀρξάμεναι ἀνεκδιήγηται περιπέτειαί τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁ διωγμὸς κατὰ τῶν ὀρθόδοξων δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὴν ν' ἀνασυτεχθῇ καὶ ἀνασυγκροτηθῇ. Ὁ τελευταῖος λόγιος Πατριάρχης τῆς ἐποχῆς ἔκτισεν, ἑλληνιστὴ συγγραφέας, ὤρηξεν ὁ Χριστοφόρος (817—841). Πῶς δ' ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τῶν Πατριάρχων ἐν μέσῳ τῆς ἀπεριγρόπτου ἐκείνης συγχύσεως, καθ' ἀκριβείαν δὲν γνωρίζομεν. Πάντως ὁμοῦς ὁ λαός ἐξέλεγεν αὐτοὺς, ἀλλεῖψαι δ' ἐπαρχῶν Ἀρχιερέων, ἡ χειροτονία τῶν Πατριάρχων συνήθως ἐγένετο ἐν Ἱεροσολύμοις. Ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐπὶ

τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Χριστοδοῦλου α', χειροτονηθέντος ἐν Ἱεροσολύμοις τῇ 4 Ἀπριλίου 907, ἐδέησε νὰ ἀνακληθῶσι καὶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ αἱ εὐχαὶ τῆς χειροτονίας, ἕνεκα ἐγερθεῖσων ἀμυριστικῶν. Πολλοὶ ἐκ τῶν Πατριάρχων ὀπρήσαν Συναῖται. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐκλογῆς τοῦ Συναῖτου Ἰσαάκ, ὁ ἀραβιστὴ συγγραφεὺς Ἀντιοχεὺς χρονογράφος Γιαγγιάς, ὅστις παρέχει καὶ τὴν ἀνωτέρω πληροφορίαν περὶ τοῦ Χριστοδοῦλου, ῥητικῶς ἐσημείωσεν ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ λαοῦ, «ὁ κληρὸς τῶν Χριστιανῶν μελχιτῶν ἔπευεν ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ Ἰσαάκ». Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰσαάκ, διασθεὶς ἴ' ἀποδεχθῆ τὴν ἐκλογὴν, ἐχειροτονήθη ἐν Ἱεροσολύμοις, κατ' Αὐγουστον ἢ Σεπτέμβριον τοῦ 941.

Ἀπὸ τοῦ Φωτίου, τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου Κπόλεως, ἤρξατο ἀμειωτέρα ἐπικοινωνία τῶν Πατριάρχων Ἀλεξανδρείας μετὰ τῶν τῆς Κπόλεως, τινὲς δὲ καὶ ἕνεκα τῶν γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ὧν ζωτικῶς ἔκτοτε συμμετέσχον, καὶ ἕνεκα τῶν συνημιζομένων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἀπηνευσίτων διωγμῶν ἐκ μέρους τῶν ἀλλοθρήσκων, διέτριβον συνήθως ἐν Κπόλει. Ὑπῆρξαν Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας, οἵτινες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἔδραν αὐτῶν. Πάντες δὲ οὗτοι ἐξελέγοντο ἐν Κπόλει. Ἡ ἄλλατε 100 Ἐπισκοπὸς ἀριθμοῦσα Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ Ἀλεξανδρείας συνήθως κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἐποχὴν εἶα εἶχεν Ἐπισκοπον, αὐτὸν τὸν Πατριάρχην. Ἀλλὰ συνέβαιεν ἐνίοτε καὶ τούτου νὰ ἴσταν ἴ' Ἐπιτῶν Μιχαλοῦκων Σουλτάνων τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὸν 18' αἰῶνα τὰ πράγματα ὁπωσδήποτε μετεβλήθησαν ἐπὶ τὸ βέλτιον. Οἱ Ἀυτοκράτορες Κπόλεως ἠδυνήθησαν νὰ ἐπέμβωσιν ἐνεργητικῶς ὑπὲρ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας, ν' ἀποκαταστήσωσι τοὺς Πατριάρχας ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτῶν καὶ ἐν περιπτώσει χηρείας τοῦ θρόνου νὰ μεριμνῶσι περὶ ἐκλογῆς διαδόχου. Οἱ Μιχαλοῦκοι Σουλτάνοι καὶ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων ἀνεγνώριζον εἰς τοὺς Ἀυτοκράτορας Κπόλεως τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ἐν τῇ αἰῶνος τοῦ 18' αἰῶνος ὁ Σουλτάνος Schaaban (1388—1398) μετὰ τὸν θανάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μάρκον δ', ἐζήτησε νὰ ἐλεγγῆ ὁ νέος Πατριάρχης οὐχὶ ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν Κπόλει ὀρθόδοξων κληρικῶν. Τοῦτο ἐκιννοποιήθη πρὸς τὸν Πατριάρχην Κπόλεως Ἀντώνιον δ' διὰ τοῦ

Πέτρου Σωζομένου, ὅστις ἦτο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ «Κούσλος», ἤτοι πρόξενος τῶν Κυπρίων ἐμπόρων. Ὁ Αὐτοκράτωρ ΚΜόλεως Μινουήλ Παλιτολόγος διέταξε μὲν τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρχου ἐν ΚΠόλει, ἀλλ' ἐν συναντήσῃ μετ' αὐτοῦ ὁ τῆς ΚΠόλεως Πατριάρχης Ἀντώνιος ἔγραψε πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δωρόθειον α' (1376—1417) ἵνα μεταβῇ εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐνεργήτῃ θείωντος πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ νέου Πατριάρχου, διότι πιθανῶς ὑπῆρχε φόβος μήπως ἀθαιρέτως προέβη εἰς τὸ διάδημα αὐτοῦ ὁ Σουλτάνος ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου τῆς Αἰγύπτου. Ἐξελέγη δὲ τότε Πατριάρχης ἐν ΚΠόλει: ὁ Νικόλαος γ' (1389—1398). Τοὺς μέσους σκοτεινοὺς ἀληθῶς καὶ δυσσευητούς χρόνους τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἢ ἐν εἰρήνῃ ἴστωρ καὶ συνήθως φαντάζονται: ἐκλεκτὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καὶ τελειῶς ἐξαφανισθεῖσιν ἠκούσαν, κλεῖσι δ' ἐξ Ἀθηῶν καταγόμενος μοναχὸς Συναίτης Πατριάρχης Ἰωακείμ δ' «Πάνου», διαπρεπῆς ὄντως καὶ ἄγιος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένην ἐκλογὴν αὐτοῦ ἐχειροτονήθη οὐχὶ ἐν Ἱεροσολύμοις, ἀλλ' ἐν Δαμασκῷ τῇ 6 Αὐγούστου 1487, ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας Δωροθείου β' (1484—1523). Ἡ χειροτονία τοῦ Ἰωακείμ ἐγένετο ἐκτὸς τοῦ κλίματος τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου, διότι δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ διατὶ προετιμήθη ἡ Δαμασκός ὡς τόπος αὐτῆς καὶ οὐχὶ ἡ Ἱερουσαλήμ; Πθανῶς ἕνεκα τῶν τότε ἐν τῇ Προσκυνηματικῇ τῶν Ἁγίων Τεπῶν ἀνωμαλιῶν, καθ' ἃς οἱ Φραγκισκανοὶ μοναχοὶ ἡμικαθάρτησαν τὴν κυριότητα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ὀλοκλήρου τοῦ Νεοῦ τῆς Ἀναστάσεως Σημειωτέον δέ, ὅτι πρὶν ἢ μεταβῆ εἰς τὸ Σινᾶ ὁ Ἰωακείμ εἶχε προῦπηρατήσῃ ἐν τῷ Ναφ τούτῳ μετὰ τοῦ ὕστερον γενομένου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Γερμανοῦ.

Ὁ Ἰωακείμ δ' «Πάνου» δὲν κλεῖσι μένον τοὺς μέσους χρόνους τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ ἄρχεται τῆς καὶ ἱστορίας τῶν νέων χρόνων, διότι, πατριαρχεύσας ἐπὶ μακρότατα εἶτη, εἶδε τὴν Αἰγύπτου εἰσπερχομένην εἰς νέαν περίοδον διὰ τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως. Τὸ γεγονός τοῦτο ὑπῆρξεν ἀριετηρία νέας ἱστορικῆς περιόδου καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας. Κατ' αὐτὴν ἐχρημάτισαν, ἐκτὸς τοῦ Ἰωακείμ, 26 Πατριάρχαι, ὧν οἱ 17 ἐξελέγησαν ἐν ΚΠόλει, οἱ δὲ λοιποὶ 9 ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐκ τῶν ἐκλεγέντων ἐν Αἰγύπτῳ τρεῖς καὶ ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ Ἀρχιερέων ἐξωθεν κληθέντων, ὁ Μελέτιος Πηγᾶ; τῇ 5 Αὐγούστου 1590, ὁ Παΐσιος τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1657 καὶ ὁ Ἰερόθεος β' τῇ 10 Ἀπριλίου 1847. Ἡ ἐκλογὴ δὲ καὶ χειροτονία τοῦ τελευταίου τούτου Πατριάρχου σημειοὶ σταθμῶν σπουδαιότατον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἐκλογῆς τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας. Διότι αἱ ἀπὸ τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τοῦ 18' αἰῶνος ἀρξάμεναι νὰ διοργανῶνται Ἑλληνικαὶ Κοινότητες

τῆς Αἰγύπτου, καὶ κυρίως τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Καΐρου, διότι αἱ λοιπαὶ βραδύτερον διοργανώθησαν, ζωηρῶς συμμετείχον τῆς ἐκείνου ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου. Τὸ ἀσύντακτον καὶ ἀδιοργάνωτον τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας ἐκάρρησε τὴν ἐκλογὴν τῶν Πατριαρχῶν ἐν ΚΠόλει, ἀλλ' ἐλαμβάνετο δι' ὄψιν καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἰερόθεος α' εἶχε προκαθορίσει ὡς διάδοχον αὐτοῦ τὸν διαπρεπῆ καὶ ἀγίατητὸν εἰς τὸν λαὸν κληρικόν τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς τότε ἀρχιμανδρίτην Ἰερόθεον. Οὐχὶ δὲ σπανίως τοιοῦτό τι συνιθίκεν καὶ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, νὰ προκαθορίζηται δηλονότι ὁ διάδοχος ὑπὸ τοῦ ζώντος Πατριάρχου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰερόθεου α' οἱ Ἐπιτροποὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Ἀλεξανδρείας Ἰωάννης δ' Ἀναστάσης, Μιχαὴλ Τσιτίτσας καὶ Στεφάνος Τζιτζινίκας ἔγραψαν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὑποδεικνύοντες τὴν ἀνάγκην διπλῆς ἐκλογῆς καὶ χειροτονήθη Πατριάρχης ὁ ἀρχιμ. Ἰερόθεος. Τὸ Πατριαρχεῖον ὅμως προέβη ἀθαιρέτως εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀρτεμίου, τῆς Μητροπολίτου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας. Ἡ ἐκλογὴ ἀπεκρούθη ἐντόνως. Ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἐκλεγείς Ἀρτέμιος δὲν ἐγένετο δεκτός καὶ τέλος μετὰ διετίαν ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ. Τὸ Πατριαρχεῖον ἔστρεψε τότε νὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἰερόθεου καὶ ἐπειδὴ ἐζητήετο νὰ γίνῃ αὕτη ἐν Καΐρῳ, ἀποσιώλησαν ἐκεῖ τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν τριῶν Πατριαρχείων οὕτως καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν Ἰερόθεον. Ὁ διάδοχος τοῦ Καλλίνικος ἐξελέγη μὲν ἐν ΚΠόλει ἀλλ' ὑπεδείχθη ἐξ Αἰγύπτου. Μετὰ τὴν παραίτησιν τούτου ἐζητήθη νὰ ἐκλεγῇ ὁ νέος Πατριάρχης ἐν Αἰγύπτῳ πλέον καὶ ἀνευ οἰσθηκτοῦ παρεμβάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ ἔλλησις ὅμως Κανονισμῶν προὐκάλεσε διαίρεσιν, διότι μερὶς τὶς ἐξέλεξε τὸν ἀγιορειτὴν Εὐνάειον, ἀλλ' ἄλλη μερὶς τὸν Σιναιτοῦ Κύριλλον. Αἱ Κοινότητες Ἀλεξανδρείας καὶ Καΐρου ἀπατάθησαν πάλιν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διὰ ἀνέδειξε Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας τὸν τῆς Μητροπολίτου Κυζίκου Ἰάκωβον.

Τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας βραβείως ἔφερε τὴν ἀνωμαλίαν ταύτην τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου καὶ τὸ ἀναδιοργάνωτον τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο ὅμως τῷ αἰφνιδίῳ θανάτῳ τοῦ Ἰακώβου ἐν Πάτρῳ ἐζήτησε νὰ θέσῃ τὰς βάσεις ἰσωταρικῆς διοργανώσεως τοῦ Πατριαρχείου πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Πατριάρχου. Ἡ σκέψις αὕτη δὲν ἦτο δεσθῆ, διότι κανονισμοὶ συγχευόμενοι ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ «Πρώτου» Ἐκκλησίας τινὸς δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι κανονικὸν κύρος, ἀπαγορευμένης ἄλλως τε μεταβολῆς οἰσθηκτοῦ ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, χηρυσούσης τῆς θέσεως τοῦ πρεσβυταμένου αὐτῆς, τοῦ κατὰ τοὺς κανόνες «Πρώτου». Οὐχ ἦτο

τῆ 4 Ἰανουαρίου 1866 συνεκροτήθη ἐν Καίρῳ γενικὴ Συνέλευσις, ἀπαρτισθεῖσα ὑπὸ τῶν δύο Ἀρχιερέων τοῦ Θρόνου, Πενταπόλιως Χρυσάνθου καὶ Πηλουσίου Ἀμφιλογίου, 27 ἐτέρων κληρικῶν, τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν ἐπροσχόντων τοῦ Θρόνου». 17 περίπου τὸν ἀριθμὸν. Ἡ Συνέλευσις συνέταξεν Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν τοῦ Πατριαρχείου ἐκ 12 ἀρθρῶν καὶ ὥρισε Συνεδικὸν σύστημα διοικήσεως αὐτοῦ, πρὸ δὲ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Κανονισμοῦ, τῆ 13 Ἰανουαρίου, κοινῆ γνώμῃ «παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τῶν Κοινοτήτων» ἀνέδειξε Τοποτηρητὴν τοῦ Θρόνου τὸν Πενταπόλιω Χρυσάνθου. Τὴν ἐπαύριον ἀφοῦ ὑπεγράφησαν τὰ 12 ἀρθρα τοῦ Κανονισμοῦ, ἅτινα ἔμειλε νὰ ὑπογράψῃ καὶ ὁ μέλλων Πατριάρχης, ἡ δὲ συντακτικὴ Συνέλευσις μεταβλήθη εἰς ἐκλογικὴν. Προτάσσει δὲ τοῦ Τοποτηρητοῦ μετὰ τὴν νεοκοιμισμένην τελευτὴν ἡ Συνέλευσις «βῆ καὶ οὐ φέρε» ἐν ἀξιαγάσῳ ἔμφρονι ἀνεκέρου Πατριάρχῃ τὸν ἐν Μόσχᾳ Μητροπολίτην Θεοδίδου Νικάνορα, ἀνήγγειλε δὲ ἀμέσως τὴν ἐκλογὴν πρὸς τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν ἵνα γνωστοποιήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλῃν πρὸς ἔκδοσιν τοῦ Βερατίου. Τῆ 18 Ἰανουαρίου ἀνηγγέθη ἡ ἐκλογὴ καὶ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἕπερ ἀνεγνώρισαν αὐτὴν ὡς νόμιμον καὶ κανονικὴν. Ὁ Νικάνωρ, ἀδιστάτως ὑπέγραψε τὸν Κανονισμὸν, ἔμα τῆ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς ἐκείνος γέρον δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐπιτελέσῃ αὐτὸν καὶ καταστῆναι βίβιν τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἀλεξανδρείας. Αἱ δ' ἐπ' αὐτοῦ προκύπτουσι ἀξιοθρήνητοι καὶ ἀνεκδιήγητοι διαιρέσεις καὶ ἀνωμαλίαι περὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου ἠνάγκασαν καὶ πάλιν τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον τῆς Αἰγύπτου νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Πατριάρχῃν Κόπτης καὶ ζητήσῃ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἐτέρου τῶν δύο ἐκλεγέντων ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκείνης συγχύσεως, τοῦ Δέρκων Νεοφύτου, ἡ ἐν ἀρήσει τούτου, τὴν ἐν ΚΠόλει ἐκλογὴν Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, δυναμένου νὰ διοργανώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ἐκείνοτε κατὰ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου προκυπούσας ἀνωμαλίας. Ἀρνηθέντος τοῦ Δέρκων Πατριάρχῃς Ἀλεξανδρείας ἀνεδείχθη, τὴν 30 Μαΐου 1870, ὁ πρῶν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχῃς Σωφρόνιος δ'.

Ὅτε, μετὰ εἴκοσι καὶ ἑννέα ἐτῶν πατριαρχείων, ἀπέθανεν ὁ Σωφρόνιος, σχεδὸν ἐκπληκτον τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα τῆς Ἀλεξανδρείας ἐμάνθανεν ὅτι δὲν ὑπάρχει Κανονισμὸς πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου. Ἀλλ' εὐτυχῶς κατέστη δυνατὸν κατὰ Νόμβριον τοῦ 1899, δύο περίπου μῆνας μετὰ τὴν θάνατον τοῦ Σωφρόνιου, νὰ συνταχῆ τὸ γνωστὸν «Κανονιστικὸν διάγραμμα περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας» ἐπὶ τῆ βίβσει τοῦ ὁποῦ ἐξελέγη ὁ Πατριάρχῃς Φώτιος. Ἀλλὰ καὶ μετὰ πατριαρχείαν τούτου ἐπὶ τέταρτον αἰῶνος, ἡ αὐτὴ ἐκπληξίς ἐπαναλαμβάνεται ἐκ τῆς ἰλλείψεως

ἐγκειμένου καὶ κοινῆ ἀνεγνωρισμένου Κανονισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Οὐχ ἦστον προκειμένου περὶ τῆς ἐκλογῆς ὑπάρχει τὸ «Κανονιστικὸν διάγραμμα» τοῦ 1899 ὡς «πραγούμενον», ἐπὶ τῆ βίβσει δὲ αὐτοῦ πάντως, συμπληρωμένου ἀναλόγως, μέλλει νὰ διεξαχθῆ ἡ ἐκλογὴ τοῦ διαδόχου τοῦ Φωτίου.

Τὸ συμπέρασμα ἐκ τῶν ὀλίγων παρητήσεων εἶναι ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ αἰῶνων στερεῖται ὠρισμένου συστήματος καὶ τρόπου ἐκλογῆς τῶν προϊσταμένων αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ μέλλων Πατριάρχῃς ὀφείλει νὰ ἐπιληφθῆ ἀμέσως τὸν διακανονισμὸν τοῦ σ. ἔθροῦ τούτου ζητήματος ἐν τῇ ἐσωτερικῇ συντάξει καὶ διοργανώσει τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ βίβσεια κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν Αἰγύπτῳ ἰδέα περὶ συντάξιν Κανονισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας πρὸ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου, ἐὰν ταθῆ εἰς ἐφαρμογὴν, θὰ εἶναι ἐπανάληψις τοῦ ἀτυχοῦς καὶ ἄως ἀνωφελοῦς πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Νικάνορος μέτρου, δύναται δὲ νὰ παρατείνῃ ἐπὶ μακρόν, λίαν ἐπιτεχνῶν, τὴν χροίαν τοῦ Θρόνου.

A. X.

ΑΙ ΕΝ ΒΑΒΥΛΩΝΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑΙΑΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

Ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Σωτηριάδης ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 17 Ὀκτωβρίου, ἐνεστῶτος ἔτους, τῆς ἐφημερίδος «Ἐστία» ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ ἀρχαιολογία ἱστορία. Μία σπουδαία ἀνακάλυψις» ἀναφέρει νεώτερά τινά ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, αἵτινα ἐπιπέουσι νέον φῶς εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν χρονολογίαν.

Ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει καὶ τὰ ἀκόλουθα, αἵτινα ἰδιαζόντως ἐνδιεφέρουσιν ἡμᾶς:

«Πρῶτα πρῶτα ἡ τοῦ πρώτου μεγάλου νομοθέτου τῆς Βαβυλώνης καὶ τοῦ κόσμου ἔθου, τοῦ Χαμουραμπί, τῆς νομοθεσίας τοῦ ὁποῦ ἔχουμεν ἀπὸ τοῦ 1900 ὑπερδικασίαι ἀρθρα χαραγμένα εἰς στήλην λιθίνην, εὑρεθεῖσαν ὑπὸ Γάλλου ἔρευνητοῦ εἰς τὰ Σοῦτα. Ἐκ τοῦ Βαβυλωνιακοῦ τούτου κώδικος ἀπέρρευσε καὶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος τῶν Ἑβραίων, καθὼς ἐκ τῆς Βαβυλωνιακῆς φημιγορίας, ἐν γένει, διὰ τῶν ορινοειδῶν ἐπιγραφῶν ἀπεδείχθη ἀπορροῦστος καὶ ἡ περὶ τοῦ κατακλύσμου καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καθόλου παράδοσις τῶν Ἑβραίων, ἡ περιεχομένη εἰς τὰ 6 πρῶτα κεφάλαια τῆς Γενέσεως ἐν τῇ Πικτιᾷ Διαθήκῃ».

Φρονῶν ὅτι τὰ ἀνωτέρω συντόμως ἐκταθέντα δὲ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ σημερινὰ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης, ἐνόμισα καθήκον ἑμῶν: ἐκθέσω τὰ πράγματα λεπτομερέστερον καὶ ἀποδείξω τὸ σφικτικὸν τῶν συμπαρασμάτων τούτων.

τῆ 4 Ἰανουαρίου 1866 συνεκροτήθη ἐν Καίρῳ γενικὴ Συνέλευσις, ἀπαρτισθεῖσα ὑπὸ τῶν δύο Ἀρχιερέων τοῦ Θρόνου, Πενταπόλιω; Χρυσάνθου καὶ Πηλουσίου Ἀμφιλοχίου, 27 ἐτέρων κληρικῶν, τῶν Κοινοτήτων καὶ τῶν «προσχόντων» τοῦ Θρόνου. 17 παρίσταντο τὸν ἀριθμὸν. Ἡ Συνέλευσις συνέταξεν Ἑνωτικὸν Κανονισμὸν τοῦ Πατριαρχείου ἐκ 12 ἀρθρῶν καὶ ὥρισεν Συνοδικὸν σύστημα διοικήσεως αὐτοῦ, πρὸ δὲ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Κανονισμοῦ, τῆ 13 Ἰανουαρίου, κοινῇ γνώμῃ «παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τῶν Κοινοτήτων» ἀνέδειξε Τοποτηρητὴν τοῦ Θρόνου τὸν Πενταπόλιω, Χρυσάνθου. Τὴν ἐπαύριον ἀφοῦ ὑπεγράφησαν τὰ 12 ἀρθρα τοῦ Κανονισμοῦ, εἰς ἑμῆς νὰ ὑπογράψῃ καὶ ὁ μέλλων Πατριάρχης, ἡ δὲ συντακτικὴ Συνέλευσις μετεβλήθη εἰς ἐκλογικὴν. Προτάσσει δὲ τοῦ Τοποτηρητοῦ μετὰ τὴν νενομισμένην τελετὴν ἡ Συνέλευσις «βίη καὶ οὐ φόβος» ἐν ἀξιαγάσῃ ἡμερωσίᾳ ἀνεκέρουε Πατριάρχην τὸν ἐν Μόσχᾳ Μητροπολίτην Θεοδότην Νικάνορα, ἀνήγγειλε δὲ ἀμέσως τὴν ἐκλογὴν πρὸς τὴν Αἰγυπτιακὴν Κυβέρνησιν ἵνα γνωστοποιήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλῃν πρὸς ἐκδοσὶν τοῦ Βασιλείου. Τῆ 18 Ἰανουαρίου ἀνηγγέλθη ἡ ἐκλογὴ καὶ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἕπερ ἀνεγνώρισεν αὐτὴν ὡς νόμιμον καὶ κανονικὴν. Ὁ Νικάνωρ, ἀδιστάκτως ὑπέγραψε τὸν Κανονισμὸν, ἅμα τῆ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς ἐκαίνοσ γέροντ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐφερμύσῃ ἑαυτὸν καὶ καταστήσῃ βίον τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἀλεξανδρείας. Αἱ δ' ἐπ' αὐτοῦ προκύψουσαι ἀξιοθρήνητοι καὶ ἀνεκδιήγητοι διαιρέσεις καὶ ἀνωμαλίαι περὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου ἐνάγκασαν καὶ πάλιν τὸ ὀρθόδοξον ποιμνιον τῆς Αἰγύπτου νὰ στραφῇ πρὸς τὸν Πατριάρχην Κόπλου καὶ ζητήσῃ τὴν ἐγκρισὶν τοῦ ἐτέρου τῶν δύο ἐκλεγέντων ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκείνης συγχύσεως, τοῦ Δίρκων Νεοφύτου, ἡ ἐν ἀρήσει τούτου, τὴν ἐν ΚΠόλει ἐκλογὴν Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, δυναμένου νὰ διοργανώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰς ἐκείνοτε κατὰ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου προκυπούσας ἀνωμαλίαις. Ἀρνηθέντος τοῦ Δίρκων Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας ἀναδείχθη, τὴν 30 Μαΐου 1870, ὁ πρῶν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Σωφρόνιος δ'.

Ὅτε, μετὰ εἰκοσι καὶ ἑνὲκα ἐτῶν πατριαρχείου, ἀπέθανεν ὁ Σωφρόνιος, σχεδὸν ἐτεληκτον τὸ ὀρθόδοξον κλήρωμα τῆς Ἀλεξανδρείας ἐμάνθανεν ἔτι δὲν ὑπάρχει Κανονισμὸς πρὸς ἐκλογὴν τοῦ Πατριάρχου. Ἀλλ' αὐτοῦθ' ἐκείνη δύνασιν κατὰ Νόμιμον τοῦ 1899, δὴ περίπου μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωφρονίου, νὰ συνταχῆ τὸ γνωστὸν «Κανονιστικὸν διάγραμμα περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας» ἐπὶ τῆ βίβλῃ τοῦ ὁποίου ἐξελέγη ὁ Πατριάρχης Φώτιος. Ἀλλὰ καὶ μετὰ πατριαρχεῖον τούτου ἐπὶ τέταρτον αἰῶνος, ἡ αὐτὴ ἐκπληξίς ἐπαναλαμβάνεται ἐκ τῆς ἐλλείψεως

ἐγκειμένου καὶ κοινῆ ἀνεγνωρισμένου Κανονισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας. Οὐχ ἦτοιν προκειμένου περὶ τῆς ἐκλογῆς ὑπάρχει τὸ «Κανονιστικὸν διάγραμμα» τοῦ 1899 ὡς «επιτηγόμενον», ἐπὶ τῆ βίβλῃ δὲ αὐτοῦ πάντως, συμπληρωμένου ἀναλόγως, μέλει νὰ διεξαχθῆ ἡ ἐκλογὴ τοῦ διαδόχου τοῦ Φωτίου.

Τὸ συμπέρασμα ἐκ τῶν ὀλίγων παρατηρήσεων εἶναι ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας ἀπὸ πολλῶν ἤδη αἰῶνων στερεῖται ὠρισμένου συστήματος καὶ τρόπου ἐκλογῆς τῶν προϊσταμένων αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ μέλλων Πατριάρχης δεῖται νὰ ἐπιληφθῆ ἀμέσως τοῦ διακανονισμοῦ τοῦ αἵματος τούτου ζητήματος ἐν τῇ ἐσωτερικῇ συντάξει καὶ διοργανώσει τοῦ Πατριαρχείου. Ἡ βίβλῃς κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν Αἰγύπτῳ ἰδέσθαι περὶ συντάξιν Κανονισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας πρὸ τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου, ἐάν ταῦθ' εἰς ἐφαρμογὴν, θὰ εἶναι ἐπανάλυψις τοῦ ἀτυχοῦς καὶ ὅλως ἀνωφελοῦς πρὸ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Νικάνωρος μέτρου, δύναται δὲ νὰ παρατείνῃ ἐπὶ μακρόν, λίαν ἐπιχρῶνόν, τὴν χηρείαν τοῦ Θρόνου.

A. X.

ΑΙ ΕΝ ΒΑΒΥΛΩΝΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΔΙΑΘΗΚΗΝ

Ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Σωτηριάδης ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 17 Ὀκτωβρίου, ἐνεστῶτος ἔτους, τῆς ἐφημερίδος «Ἐστία» ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ ἀρχαιολογία ἱστορία. Μία σπουδαία ἀνακάλυψις» ἀναφέρει νωτέρω τινὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα, αἵτινα ἐπιχέουσι νέον φῶς εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ δὴ εἰς τὴν χρονολογίαν.

Ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ μετὰ ἄλλων ἀναφέρει καὶ τὰ ἀκόλουθα, αἵτινα ἰδιαζόντως ἐνδιαφέρουσιν ἡμᾶς:

«Πρῶτα πρῶτα ἡ τοῦ πρώτου μεγάλου νομοθέτου τῆς Βαβυλωνίας καὶ τοῦ κόσμου ὅλου, τοῦ Χαμουραμί, τῆς νομοθεσίας τοῦ ἐποίου ἐχρῆμεν ἀπὸ τοῦ 1900 ὑπερδυναμικὰ ἀρθρα χαραγμένα εἰς στήλην λιθίνην, εὑρεθεῖσαν ὑπὸ Γάλλου ἐρευνητοῦ εἰς τὰ Σούτα. Ἐκ τοῦ Βαβυλωνιακοῦ τούτου κώδικος ἀπέρρευσε καὶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος τῶν Ἑβραίων, καθὼς ἐκ τῆς Β. βυλωνιακῆς φημηγορίας, ἐν γένει, διὰ τῶν σφραγισθῶν ἐπιγραφῶν ἀπεδείχθη ἀπορρέουσα καὶ ἡ περὶ τοῦ κατακλισμοῦ καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καθόλου παράδοσις τῶν Ἑβραίων, ἡ περιεχομένη εἰς τὰ 6 πρῶτα κεφάλαια τῆς Γενέσεως ἐν τῇ Πενταβίβῳ Διαθήκῃ».

Φρονῶν ὅτι τὰ ἀνωτέρω συντόμως ἐκτεθέντα δὲ ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ σημερινὰ κορίσματα τῆς ἐπιστήμης, ἐνόμισα καθήκον εἶναι ἐκθέσω τὰ παράγματα λεπτομερέστερον καὶ ἀποδείξω τὸ σφιλὲρὸν τῶν συμπερασμάτων τούτων.

Και πρώτον περί τοῦ κατακλισμοῦ.

Ἡ Βαβυλωνιακὴ διήγησις περί τοῦ κατακλισμοῦ εἶνε μέρος ποιήματος, ὅπερ γαγραμμένον ἐπὶ δώδεκα πινάκων. διηγείται τὰς πράξεις τοῦ μυθικοῦ ἥρωος Gilgamesch. Ἐνῶ πρότερον τὴν περί τοῦ κατακλισμοῦ διήγησιν τῶν Βαβυλωνίων ἐγνωρίζομεν ἀπὸ τῶν εἰδήσεων τοῦ Βερόσου παρ' Ἐδσεδίφ, ἀπὸ τοῦ 1872 εὐρίσκομεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτῆς μορφῇ ἐπὶ τῶν κεραμίων πινάκων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Assurbanipal, ἀποτελοῦσαν μέρος τοῦ καλουμένου ἔπους τοῦ Gilgamesch. Ἐκ τινῶν κατὰ νεωτέραν ἐποχὴν εὐρεθέντων τεμαχίων. Ἄπειρα ἐν μέρει ἀνήκουσιν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Assurbanipal, ἐν μέρει εἶνε ἀρχαιότερα ταύτης φθάνοντα μέχρι τῆς τρίτης πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος προσκίπτει ὅτι ἡ περί τοῦ κατακλισμοῦ διήγησις ἐν Βαβυλωνίᾳ εὐ μόνον ἀρκούντως ἀρχαία ἦτο, ἀλλὰ καὶ ἐφέρετο εἰς διαφόρους παραλλαγὰς. Ἴδου ἡ περί τοῦ κατακλισμοῦ διήγησις τῶν Βαβυλωνίων.¹

Ὁ Gilgamesch, νομίζει ὅτι μετ' ὀλίγον ἔτι ἀποθάνη. Ὅπως ἀποφύγῃ τὸν θάνατον ζητεῖ μεταξὺ τῶν θεῶν τὸν ἐκ τῆς γῆς πρὸς αὐτεὺς μετατεθέντα πρόγονόν του Utnapischtin, ὃν μετὰ μακρὸν, καὶ δυσχερῆ πλοῦν συναντᾷ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν μακάρων. Τότε ἐρωτᾷ αὐτὸν διὰ ποῖων μέσων κατέρωθε νὰ μετατεθῆ μεταξὺ τῶν θεῶν, ὅςτος δὲ ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ πίνακι ἐξηγεῖ αὐτῷ πῶς ἦλθε πρὸς τοὺς θεοὺς.

Οἱ θεοὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιφέρωσι τοὺς ἀνθρώποις μέγαν τινὰ κατακλισμόν. Τότε ὁ Utnapischtin λαμβάνει ἐντολὴν δι' ἐνυπνίου παρὰ τοῦ θεοῦ Ea νὰ κατασκευάσῃ πλοῖον πρὸς σωτηρίαν ἐκ τοῦ κατακλισμοῦ. Τὸ πλοῖον τοῦτο, ὅστις περιγράφεται ἀκριδῶς τὸ μέγεθος καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διαίρεσις, ἔπρεπε νὰ ἀλειψῇ ἐξωτερικῶς διὰ πύσης καὶ ἐσωτερικῶς δι' ἀσφάλτου. Εἰς τοὺς προεωυτέρους τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ εἴπῃ ὅτι φεθαίει εἰς τὸν ὠκεανόν, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ Bel, εἰς δὲ τὴν πόλιν ὁ θεὸς Ea θέλει ρίψαι ἐδερτυτικὴν βροχὴν καὶ ἐπιφέρει περίσσειαν καρπῶν, μικρῶν ζώων, πτηνῶν καὶ ἰχθύων. Ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν περατοῦται ἡ κατασκευὴ τοῦ πλοίου. Τότε φέρεται εἰς τὸ πλοῖον τὴν εἰκογένησάν του, τοὺς ὀκηράτας του, ἐργάτας καὶ διαφόρων εἰδῶν ζῶα. Παραλαμβάνει προσέτι προμηθείας καὶ τὰ πλοῖόν του εἰς ἀργυρον καὶ χρυσόν. Εἰσέρχεται εἰς τὸ πλοῖον, κλείει τὴν θύραν καὶ ἀμέσως ἀρχίζει ὁ κατακλισμός. Οἱ θεοὶ περιπίπτουσι τότε εἰς μεγάλην ἀγωνίαν. Φεδοῦνται τὸν κατακλισμόν καὶ συναυροῦνται εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου μένουσιν ὡς δι' ἄλλο

σεων δεδεμένοι κόνες. Ἡ Ishtar φωνάζει ὡς ἡ γεννώσα γυνή, ἄλλοι δὲ τῶν θεῶν κλαίουσι. Μετὰ ἑξ ἡμέρας παύει ὁ κατακλισμός, ἀλλ' οὐδεὶς ἀποκρίνεται εἰς τὰς προσκλήσεις τοῦ Utnapischtin. Ἐννοῶ τὴν ὀργὴν τοῦ ἄερος. Το φῶς πίπτει ἐπὶ τῶν παρειῶν μου. Κύπτω κάτω. Κλαίω καὶ τὰ δάκρυά μου τρέχουσιν ἐπὶ τῶν παρειῶν μου». Τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἴσταται τὸ πλοῖον εἰς τὸ ὄρος Nisir. Τὴν ἐβδόμην ἡμέραν μετὰ τὴν στάσιν τοῦ πλοίου ἀποστέλλει ὁ Utnapischtin περιστέραν, ἣτις μὴ εὐρεῖσα μέρος νὰ καθίσῃ ἐπιστρέφει, ἔπειτα χελιδόνα, ἣτις διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπιστρέφει, καὶ τέλος κόρακα, ὅστις δὲν ἐπιστρέφει. Τότε ἐξέρχεται μετὰ τῶν ἰδικῶν του ἐκ τοῦ πλοίου καὶ προσφέρει θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, περὶ τὴν ὁποίαν συναυροῦνται οἱ οἱ ὡς αἱ μυῖαι ὀφθαλμίζονται τὴν γλυκαίαν αὐτῆς ὀσμὴν. Μόνον ὁ Bel εἶνε ὀργισμένος, διότι ἐσώθησάν τινες ἐκ τοῦ κατακλισμοῦ. Διὰ τῆς ἐπιβόλας ὅμως τοῦ Ninid καὶ τοῦ Ea διατίθεται εὐμενέστερον καὶ ὀδηγεῖ τὸν Utnapischtin μετὰ τῆς συζύγου του εἰς μακρυνὴν χώραν, ἐνθα ζῶσι μετὰ τῶν θεῶν καταστάνας ἀθάνατοι.

Ἡ συμφωνία τῆς περί τοῦ κατακλισμοῦ διηγῆσεως τῶν Βαβυλωνίων πρὸς τὴν ἐν τῇ παλαιᾷ Διαθήκῃ τοιαύτην εἶνε φανερά. Ἡ συμφωνία αὕτη, φρονούσιν οἱ περὶ τὸν Delitsch, προεπιθέεται ἐξάρτησιν τῶν διηγῆσεων τούτων ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ βαβυλωνιακὴ ὅμως διήγησις ὡς ἀρχαιότερα δὲν δύναται νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διηγῆσεως τῆς παλαιᾶς Διαθήκης, ἣτις εἶνε πολὺ νεωτέρα ἐκείνης, ἡ διήγησις ἄρα τῆς παλαιᾶς Διαθήκης ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς βαβυλωνιακῆς. Τὸ συμπέρασμα ὅμως τοῦτο, ὅπερ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ἀσφαλές, δὲν εἶνε τοιοῦτο, διότι μεταξὺ τῶν δύο διηγῆσεων ὑπάρχει συμφωνία, ἀλλὰ καὶ διαφορὰ.

Ὁ κατακλισμός ἐν τῇ διηγῆσει τῆς παλαιᾶς Διαθήκης δὲν εἶνε ἀνέργεια τυφλοῦ θυμοῦ τῶν θεῶν, ἀλλὰ τιμωρία τοῦ δικαίου Θεοῦ ἐπιβαλλομένη τῇ καταπεσοῦσῃ ἠθικῶς ἀνθρωπότητι, ἡ δὲ σωτηρία δὲν εἶνε ἀνέργεια πανούργου αὐθαιρέτου εὐνοίας τῆς θεότητος, ἀλλ' ἐκδήλωσις τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ πρὸς ἀνθρωπὸν βαδίζοντα τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ὄντα δικαίον καὶ εὐσεβῆ μεταξὺ τοῦ πλῆθους τῶν ἀσεβῶν. Οἱ θεοὶ ἐν τῇ βαβυλωνιακῇ διηγῆσει ἀπατῶσιν ἀλλήλους, φεδοῦνται πρὸ τῆς καταστροφῆς καὶ πετώσιν ὡς αἱ μυῖαι ὀφθαλμίζονται τὴν ὀσμὴν τῆς θυσίας. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀγίου καὶ δικαίου Θεοῦ τῆς παλαιᾶς Διαθήκης εὐδαιμονία ὑπάρχει οὐδέποτε. Ἐν τῇ διηγῆσει τῆς βαβυλωνιακῆς κυριαρχεῖ ἡ αὐθαιρέσις, ἡ διαίρεσις καὶ ἀσυμφωνία τῶν θεῶν, ἡ ἀπάτη τῶν ἄλλων ὑπὸ ἐξουσίας τούτων, ἡ ἀγωνία πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ καὶ ἡ κτηνώδης ἐπιθυμία πρὸς τὴν ὀσμὴν τῆς θυσίας, περὶ ἣν περιπίπτουσι οἱ θεοὶ ὡς μυῖαι ἐν τῇ διηγῆσει τῆς παλαιᾶς Διαθήκης ἐπικρατεῖ ἡ

1. Τὴν μετάφρασιν τοῦ ἔπους τούτου παρὰ Schrader Die Keilinschriften und das alte Testament εκδ. δευτέρα σ. 55—79. Εκτὸς τῆς ἀνωτέρω μετάφρασεως τοῦ Haupt παρὰ καὶ Jensens ἐν τῇ Keilinschriften Bibl. VI σ. 280 καὶ 481 καὶ Zimmer bei Gunkel σ. 423—428.

σταθερά ενέργεια άγιου και δικαίου Θεού, όστις γνωρίζει τί και διατί ένεργεί. 'Η περί κατακλισημό διήγησις τής Παλαιάς Διαθήκης έχει έμδακτισθή εις την άτμόσφαιραν του ήθικοϋ μονοθεϊσμοϋ και έχει έν έαυτή την δύναμιν να διεγείρη την συνείδησιν προς τό άγαθόν.

Αί διαφοραί έμωσ ούται μεταξύ των δύο διηγήσεων είνε τοιαύται, ώςτε δέν δύναται τις να δισχυρισθή, ώς ό Delitzsch. Έτι ό πεπειραμένος παρά τοις 'Ισραηλίταις Ιερεύς, ό άντιγράφος τό έπος τοϋτο, προσεπάθησε να άπομακρόνη εκ τής βαβυλωνιακής διηγήσεως τά μυθολογικά στοιχεία, δότι είνε φανερόν ότι εκ τής βαβυλωνιακής διηγήσεως έχουσιν οϋ μόνον άφαιρέθη τά μυθολογικά στοιχεία, αλλά και ή άλη διήγησις έχει μεταβληθή και έξυψωθή.

Συμφωνία λοιπόν μεταξύ των δύο διηγήσεων ύπάρχει. οϋχι όμως και φιλολογικός θαυμασμός· οϋδέ δύναται τις να παραδεχθή ότι ή παρ' 'Εβραίοις διήγησις άπέρρευσε έν εκ τής Βαβυλωνιακής τοιαύτης. 'Η περί του κατακλισημό διήγησις εϋρηται και παρά τοις 'Ελλησι, τοις Φρυξι, τοις 'Ινδοις, τοις άρχαίοις λαοίς του Μεξικού, τής Κούβας και άλλων χωρών, οϋδείς έμωσ όρθώς σκεπτόμενος δύναται να δεχθή ότι πάντες οϋτοι οί λαοί έλαβον την περί του κατακλισημό διήγησιν παρά των Βαβυλωνίων. Είνε φανερόν ότι τό γεγονός του κατακλισημό μεταδιδόμενον κατ' άρχάς προφορικώς έγράφη έπειτα, ή δέ όμοίότης τής διηγήσεως εξηγείται εκ τής όμοιότητος τής προφορικής παραδόσεως, τής προσελούσης εκ του αϋτου γεγονότος. 'Η περί του γεγονότος τούτου προφορική διήγησις μεταδοθεΐσα εις τοϋς 'Ιουδαίους και τοϋς Βαβυλωνίους διεστράφη παρά τοις τελευταίοις, εϋτινες περιπεσόντες εις την ειδωλολατρείαν έδωκαν εις την διήγησιν ταύτην πολυθεϊστικήν χροιάν, ένώ πιθανώτατα ή άρχική αϋτης μορφή ήτο μονοθεϊστική, άφοϋ κατά την επικρατούσαν γνώμην ή μονοθεΐσα προηγήθη τής πολυθεΐσας, ήτις προήλθεν εκ διαστροφής έκείνης.

'Η περί του κατακλισημό προφορική διήγησις οϋ μόνον μεταβλήθη παρά τοις Βαβυλωνίοις διά τής πολυθεϊστικής χροΐας, αλλά έλαβε και μυθώδη μορφήν, εϋότι άναμφιδόλως μεγάλαί προσωπικότητες τής άρχαίας έποχής μεταβλήθησαν εις μυθώδεις ήρωας, τόν Gilgamesch και Utnapischtin. Κατά ταϋτα ή όρθή περί του κατακλισημό διήγησις διετηρήθη παρά τοις 'Εβραίοις έν τή παλαιά Διαθήκη ένώ παρά τοις Βαβυλωνίοις διεστράφη διά μυθώδων διηγήσεων και τής πολυθεϊστικής χροΐας.

'Εκ των άνωτέρω προκύπτει, ότι αί περί του κατακλισημό διηγήσεις των Βαβυλωνίων και των 'Εβραίων άπέρρευσαν εκ τής προφορικής διηγήσεως του αϋτου ιστορικού γεγονότος και ότι ένώ παρά τοις 'Εβραίοις διετηρήθη ή άληθής περί του κατακλισημό διήγησις, παρά τοις Βαβυλωνίοις διεστράφη αϋτη λαβούσα πο-

λυθεϊστικήν μορφήν. Κατά ταϋτα, τά εκ των άνασκαφών τής Βαβυλώνος εϋρήματα ώς προς τόν κατακλισημόν οϋ μόνον δέν διασειούσι τό κύρος τής διηγήσεως τής Παλαιάς Διαθήκης περί αϋτου, αλλά θαυμασίως επικυροϋσιν αϋτό δι' έξωτερικής τινος άξίας προσοχής μαρτυρίας, ώς παραδέχονται οί πλείστοι των ληθόντων έπιστημόνων μετά την πάροδον τής μέθης, τής προσελούσης εκ των εϋρημάτων τούτων, εϋθδς μετά την άποκάλυψιν των.

Ταϋτα περί του κατακλισημό Είς τό προσοχής θέλωμεν εξετάσει την σχέση τής νομοθεΐσας του Hammurabi προς την του Μωϋσέως.

K. I. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

'Ο Χριστιανός άπέναντι του νοσοϋντος.

Κυριακή Η' Λουκά—15 Νοεμβρίου.

«Σαμαρείτης δέ τις όδούων, ήλθε κατ' αϋτόν, και ιδών αϋτόν, έσπλαγχνισθη και προσελθών κατέδησε τά τραύματα αϋτου, επιχέων έλαιον και οϊνον. επιβιάσας δέ αϋτόν επί τό ίδιον κτήνος, ήγαγεν αϋτόν εις πανδοχείον και έπεμελήθη» (Λουκ. 10, 34).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—'Εν τή αγαποεργώ ταύτη πράξει του καλού Σαμαρείτου εϋρίσκόμεν τό μέγα διδάγμα ότι ό πραγματικός Χριστιανός όφείλει να είνε ό φίλος των νοσοϋντων. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ. Α'. Τι όφείλει να πράττη προς τόν νοσοϋντα. Β'. Διατί όποχεϋεται εις τό καθήκον τουτο.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Τί όφείλει να πράττη προς τόν νοσοϋντα.

Α'.—'Επισκέπτεται αϋτόν:

1.—Όδτω πως θα άντιληφθή την περισιγγουσαν τόν άσθενή αγωνίαν και την δυστυχίαν αϋτου· μάλιστα, άν οϋτος είνε πτωχός και άναμένοσιν από τάς χείρας αϋτου τά προς ζωήν τέκνα άγγέλια . . . έτι δέ, άν είναι και έένος . . .

2.—Θά αίσθανθή τόν πόνον του άσθενούς και θα κινηθή εις έσπλαγχνίαν και άνάλογον ένεργείαν.

Β'.—Παρέχει προθύμως τάς πρώτας βοηθείας:

1.—Χωρίς να όπολογίση ότι ένδεχόμενον να πάθη και αϋτός . . .

2.—Μετά την εκ των ένόντων πρόχειρον άνακούφισαν, ζητεί να κατορθώση πάλι μέσον συντελοϋν εις άνάκτησιν τής υγείας του νοσοϋντος: Ιατρός, φάρμακα, τροφή, όποστήριξις τής οικογενείας.

Γ'.—'Εχει διαρκές περί του άσθενούς ενδιαφέρον:

1.—«'Εγώ έν τώ επανέρχεσθαί με άποδώσω σοι» . . .

2.—'Ο πραγματικός χριστιανός, όπηρετών και νοσηλεύων τόν νοσοϋντα, όποφέρει μεθ' όπομονής τάς

δοσκολίας, ιδιοτροπίας, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ ἀχαριστίας τοῦ ἀσθενοῦς.

Δ'.— Ἀποβλέπει ἰδίᾳ πρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀσθενοῦς:

1.— Εἶδεσθε εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ ἀσθενοῦς.—2. Διὰ λόγων παραβαρυντικῶν ἐνισχύει τὸν ἀσθενῆ νὰ ὑπομένῃ.—3. Ὑπευθαρμίζει αὐτῷ ὅτι καὶ ἡ ἀσθένεια εἶναι θεία παραχώρησις. . .—4. Ὑπεγείρει αἰσθήματα πίστεως, ἐλπίδος, ἀγάπης.—5. Λαμβάνει πρόνοιαν ἐξουσιοληΐσεως τοῦ ἀσθενοῦς καὶ θείας Μεταλήψεως. . .

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.— Διὰ τὴν νὰ εἶναι ὁ φίλος τῶν νοσοῦντων ;

1.—Ταυτοῦτος ἦτο καὶ ὁ Χριστός. (Ματθ. 9,35)

2.—Οἱ ἀσθενεῖς εἶναι πάσχοντα μέλη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅτι πράττομεν εἰς τὸν ἀσθενῆ, τὸ πράττομεν πρὸς αὐτὸν τὸν Χριστόν: «ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 36, 40).

3.—Εἶναι ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Πότε ἄλλοτε δύναται καλότερον νὰ δεῖξῃ ὁ γνήσιος τοῦ Χριστοῦ μαθητῆς, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἂν τώρα δὲν γλυκάνῃ τὴν θλίψιν τοῦ ἀσθενοῦς, δὲν σονεργήσῃ πρὸς ἀνάγκησιν τῆς ὑγείας τοῦ καὶ ψυχικὴν ὠφέλειαν αὐτοῦ ἐκ τῆς ἀσθενείας του ;

4.—Ὁ Χριστιανὸς βοηθῶν τὸν νοσοῦντα διδάσκαται καὶ αὐτὸς οὕτως ὡς ἐν σχολείῳ ὑψίστης σοφίας. Ἐκεῖ βλέπει τῶν ἀνθρωπίνων τὴν ζωντανὴν μεταίτιότητα. . .

5.—Παρέχει καλὸν παράδειγμα. . . «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Εἶν ὁ Κόριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὑπὲρ δὲ ὅλου τοῦ βίου αὐτοῦ ὁ μέγας φίλος τῶν νοσοῦντων, ἂν ταυτοῦτος ὀφείλει: νὰ εἶναι καὶ ὁ εὐλικρινὴς ὁπαδὸς αὐτοῦ, πόσον μακρὰν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανισμοῦ εὐρίσκονται δευτῆς ἀδιαφοροῦσιν, ὡς ὁ πλοῦσιος ἐκαίνοσ ὁ τροφὴλὸς πρὸς τὸν Δίξκρον, ὡς ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Δευτέης τῆς σημερινῆς παραβολῆς πρὸς τὸ θέμα τῶν ληστῶν ; πόσοι δὲ καὶ οἱ κίς ἀσθενείας πρὸς πλουτισμόν καὶ ἀργυρολαγίαν ἐκμετολλεσόμενοι ; πόσοι πλεονέκται δὲ ἐνέχρον λαβόντες κτημάτι τοῦ ἀσθενοῦς ἀντιδουλοῦς ἀξίας ἐσφιτεριστήσαν αὐτό ; Ὁ Κύριος εἶπεν. «οὐ χρεῖσιν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἱατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες» ἡ πραγματικὴ καὶ εὐλικρινὴς χριστιανωσύνη ἀκρῶς ἀπέκταντι τῶν ἀσθενῶν, τῶν πτωχῶν μέλτα καὶ τῶν ξένων, καὶ τῶν πασχόντων ἐν γένει θά φανῇ. Ταλαίπωροι δὲ οἱ παρασόροντες ὑπὸ τὸ δόλεσρ τῆς ἐέρφειας καὶ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἀσθενείας ἀκατονομάσεως, σβύνοντες τὴν ὑγείαν αὐτῶν. Χριστιανῆς ἔσσι ὁ φίλος τῶν νοσοῦντων.

E. I. K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Περιήλθεν εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν φυλλάδιον ἐμφανισθὲν ὡς πρῶτον τεύχος «μηνιαίου εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ» ὑπὸ τὸν τίτλον «Ζωὴ καὶ ἐλευθερία», τὸ ὅποιον, ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ ἔτους τούτου ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενον, διανέμεται κατὰ ἑκατοντάδας ὑπὸ τινος, — Ἀγγλικῆς ὡς λέγεται — προτεσταντικῆς προπαγάνδας εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις. Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐντύπου τούτου εἶνε ἡ εἰς τοὺς ὀρθόδοξους ἔμπνευσις μίσους καὶ ἀποστροφῆς πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον λατρείαν, ἣν χαρακτηρίζει ὡς «λατρείαν τῶν τύπων», καὶ πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Κλήρον. Γράφομεν ταῦτα πρὸς γνῶσιν τοῦ ἐνοριακοῦ μάλιστα κλήρου, ὁ ὅποιος πρέπει νὰ παρακολουθῇ τὰς τοιαύτας προπαγάνδας καὶ νὰ διαφωτίξῃ τοὺς χριστιανοὺς περὶ τῶν πραγμάτων.

§§ Σέψεις τινὲς ἐγκρίτου Ἑλληνοεὐμειογράφου ἐν Ρώμῃ περὶ τῆς δυνάμεως τῆς θρησκευτικῆς πίστεως διατυπωθεῖσαι ἐν ἀνταποκρίσει τοῦ ἐκεῖθεν ἐξ ἀφορμῆς τῆς τεραστίας πανταχόθεν κινήσεως τοῦ κατολικοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ρώμην διὰ τὸ προσκύνημα τῆς ἀγίας Ἐδρας ἐπὶ τῷ ἐφέτος ἀγομένῳ ἀγίῳ ἔτει, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῶν ὑπὸ ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέρου κύκλου ἀναγνωστῶν. Οἱ ἄνθρωποι, κοὶ ὅποιοι ἔκκενοῦν ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ Ἰωβελαιόν, εἴμπορεῖ νὰ μὴ εἶνε συγχρονισμένοι, εἴμπορεῖ νὰ εἶνε κάπως καθυστερημένοι, εἶνε ὅμως ποτὸ προτιμότεροι ἀπὸ τοὺς νέους ἀνθρώπους τῆς ἀθείας καὶ τοῦ ἀναρχισμοῦ, τοὺς ζητοῦντας νὰ καταστρέψουν τὰ ὑπάρχοντα χωρὶς νὰ γνωρίζουν μὲ τί θὰ τὰ ἀντικαταστήσουν. Ἡ πίστις ἀποτελεῖ δύναμιν ἀδάμαστον. Τὶ ἀποτελοῦν ὅμως αἱ ἰεῖς θεωρίαι, αἱ κεναὶ καὶ κοῦφαι; . . . Ἀυτὰ διαλογίζεται ὁ δημοσιογράφος πρὸ ταῦ θεάματος τῶν μυριάδων πιστῶν, οἱ ὅποιοι καταφθάνου εἰς Ρώμην ἐκ θρησκευτικῶν ἐλατηρίων ὀρμώνοντο. Τὶ πλήθη αὐτὰ χαρακτηρίζονται ὡς καθυστερημένα καὶ ἀσυγχρόνιστα ὑπὸ τῶν πᾶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν συντριψάνων νέων τῆς ἀνδρῶν μεταπολεμικῆς ἐποχῆς, ἡ ὅποια νομίζεται ὑπ' αὐτῶν ὡς κενὴ τῶν ἀξιών, εἰς ἃς ἡ προπολεμικὴ ἀνθρωπότης ἐπίστευεν. Ἄλλ' ἡ ὑπαρξὶς καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς θρησκευτικῆς πίστεως οὐδέποτε δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς συγχρονισμένη ἢ ἀσυγχρόνιστος. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ῥοπή τοῦ ἀνθρώπου, σύμφυτος εἰς τὴν ψυχὴν του οὕσα, δὲν συμμορφώνεται πρὸς ταύτας ἢ ἐκεῖνας τὰς περιστάσεις ἀλλ' ἐκδηλοῦται πάντοτε κατὰ τοῦτον ἢ κατ' ἐκείνον τὸν τρόπον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ψυχὴ ἀνθρωπίνη. Οὐδὲ δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς μέτρον, πρὸς τὸ ὅποιον νὰ

προσμετρηθῆ πρέπει ἢ τῆς πίστεως ὑπαρξίς ἢ ἡ ἐκδήλωσίς τῆς, ἢ κενότης τῶν βαναύσων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκ τῆς μεταπολεμικῆς ὑλύος ἐξεκολάφθησαν· αὐταὶ ἀποτελοῦν τὰ ἀπορρίμματα τῆς μεγάλης μετὰ τὸν πόλεμον πρὸς περιουλλογὴν προσπάθειας τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ εὐγενεστέρα—ἢ καὶ μείζων—τῆς ὁποίας μερὶς αἰσθάνεται ἀκριβῶς τὴν ἀξίαν τῶν πρὸ καιροῦ λησμονηθεισῶν μεγάλων ἀξιών καὶ προσπαθεῖ σήμερον καὶ ἐπιστραφῆ εἰς αὐτάς, ἀναστηλοῦσα καὶ αὖθις τὰ ὑψηλά, τὰ εὐγενῆ καὶ τὰ ὠραία ἰδανικὰ τοῦ αἰόμου προσφάτου καλοῦ καιροῦ, τὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα μόνα δίδουν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου περιεχόμενον, τὸν λόγον, δῆλα δὴ, τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην. Αὐθημερὸν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας ἐκ μέρους αὐτῆς ἐπισκέφθησαν τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ παρεκέλευσαν αὐτὸν ἵνα ἐπισπεύσῃ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ν. Δ. περὶ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου καὶ τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου καὶ διεγράφη τὴν ἐν τῷ Ν. Δ. περὶ διαδαχμίσσεως τῶν Δημοδιδασκάλων μειονεκτικὴν διάταξιν περὶ τῶν ἀποφοιτῶν τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν.

—Διὰ Διατάγματος τῆ 2 Σεπτεμβρίου ἐν. ἔτ. ἐκδοθέντος, διωρίσθη ἱεροκλήρουξ τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας, ὁ ἱεροδιάκονος Ἀγαθόνικος Πακασταματίου.

—Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρως καὶ Σπετσῶν ὁ Ἰωάννης Δεριζιώτης τειλοφόριτος τῆς Θεολογίας.

—Ἀπεστάλη ἔγγραφο ἐκ μέρους τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τὰ δευτεροβάθμια Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια, ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτῇ τὸ Ἀρχεῖον τῶν εἰρημῶν Δικαστηρίων, ἵνα ἐπιληφθῆ σὺν τῇ πλειονότητι τῶν σχετικῶν ὑποθέσεων.

—Διωρίσθη προσωρινὸς Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Σιαμᾶδων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, ὁ Ἀρχιμ. Καλλίνικος Στεκκᾶς.

—Διεβιβάσθη, ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου τῷ Ὑπουργῷ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τὸ ἐποβληθὲν αὐτῇ ἔγγραφο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας, δι' οὗ προτείνεται τὸν διορισμὸν τοῦ Ἀρχιμ. Σωφρονίου Π. Κοριακοῦ ὡς ἱεροκλήρουξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀκαρνανίας, πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 33783 ἔγγραφου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς

συνημμένης αὐτῷ ἐκθέσεως τοῦ ἐφόρου τῶν Βοζαντιῶν Ἀρχαιοτήτων Θεσσαλίας, δι' ἔγγραφου αὐτῆς παρεκέλευσε τὸ εἰρημῶν Ὑπουργεῖον ὅπως, χάριν ὑπεβάσμου καὶ τῆς ἀνάγκης ἐπικρατησίας τάξεως καὶ συντησίας, παραμείνωσι τὰ ἱερὰ κειμήλια καὶ αἱ εἰκόνες ἐν ταῖς διαφόροις Μοναῖς τοῦ Κράτους, ἀλλὰ δὲ ὑφίσταται ἀνάγκη ἐπιδιορθώσεως αὐτῶν, ἵνα ἀποσταλῆ ἐπιτοπίως εἰδικὸς τεχνίτης, ὅπως ἐπιληφθῆ τῆς τοιαύτης ἐργασίας.

—Διεβιβάσθη, ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου, τῷ Ὑπουργῷ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἔγγραφο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος, δι' οὗ προτείνεται ὡς ἱεροκλήρουξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὸν ἱεροδ. Εὐθόμιον Ἀγγελίδη, πρὸς ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν μετὰ σχετικὴν ἔκθεσιν τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπου τῶν ἱερῶν Νεῶν θρησθῶ Ἐπισκόπου Βρασθάνης ἐτιμώρησε δι' ἐπιληψίας ἐφημερίους τινὰς ἐπὶ παραλείψει τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν Ὁρθροῦ καὶ Ἑσπερινοῦ τῶν καθημερινῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἐπὶ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας ἐστάλησαν εἰς τὸ Παγκύπριον Ἱεροδιδασκαλεῖον τέσσαρες ἱεροσπουδασταί.

—Οἱ κατὰ τῶν Γάλλων ἐπαναστατηθέντες Δροῦσοι ἐπεστέθησαν καὶ κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων τῆς περιφερείας τῶν, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὺς ἐφόνευσαν. Οἱ διαφογόντες τὴν σφαγὴν κατήλθον εἰς Δυμασκὸν καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν προστασίαν τοῦ Πατριαρχείου. Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας, παρὰ τὰς οἰκονομικὰς αὐτοῦ δυσχερείας, περιθάλαψε ἤδη τοὺς νέους τούτους πρόσφορας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Κατὰ τὰς διενεργηθείσας ἐν Κύπρῳ ἐκλογὰς πρὸς ἀνάδειξιν Νομοθετικοῦ Συμβουλίου, ἐξελέγη μέλος αὐτοῦ καὶ ὁ Παν. Μητροπολίτης Κιτίου κ. Νικηδόμης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸ ἐκκλησ. περιοδικὸν τῆς Οὐκρανίας ἀναγράφει, ὅτι ὁ ἐν Μόσχᾳ ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου Ἀρχιμ. Βασίλειος Δημόπουλος, ἀγγέλλων τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐπέειπεν, ὅτι ὁ Πατριάρχης Βασίλειος εἶνε ἔνθερμος ὁπαδὸς τῶν Σοβιετῶν!

—Οἱ ἐπόμενοι ἀριθμοὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν προεστηρικῷ φύλλῳ ἐπὶ τῆς σημερινῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως. Αἱ εἰς τὸν Πατριάρχην Τόχωνα πισταὶ ἐνορίαι συμποσοῦνται εἰς 8000. Ἡ πρώτη «Ζῶσα» καὶ ἡ δὲ «Σουδοτικὴ» κληθεῖσα Ἐκκλησία περιλαμβάνει 3000-3500 ἐνορίας, καὶ ἡ «Ἀδτοκέφαλος» λεγόμενη Ἐκκλησία περιλαμβάνει 1300 ἐνορίας.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Φα ερωμένης προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡδὴς ἐνοικίσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 1ῃ μηνὸς Νοεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέρα Κοριακῆ καὶ ὥρα 10 12 π. μ., ἐν Χιλιομοδίῳ ἐνώπιον τοῦ οἴκειου συμβολαιογράφου. τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ τόως δήμου Κλεωνῶν κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς ἐν θέσει: Ἀλεγγόου καὶ Νεάριζα. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ 16ῃ 8βρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γέροντος Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποιήσις δικασίων καὶ ἄλλων ἀραβζοῦτο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐφετεινῆς παρχιωγῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφα κατατεθῆναι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς νομαρχίας Ἐββοίας τῆς Κοινοῦτητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ἐτίθη εἰς δροχιάς Ἐβδομήκοντα (70) κατὰ κολόν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δίρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ τὴν 5 Νοεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Πέμπτη ἀπὸ τῆς 10ης Π. Μ. ὥρα μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ μεταίωσως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεσίαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ καθ' ἐκαστὴν ἐφεξῆς Κοριακὴν ἐπὶ τῇ θέσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλημένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γέροντος τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1925.

—Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Χφ Ἱερᾶς Νέας Μονῆς διακηρύττει ὅτι ἀκρωθίσεως τῆς κατὰ τὴν 6ην καὶ 13ην Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. διεξαχθείσης δημοπρασίας πρὸς ἐκμίσθωσιν τῶν κάτωθι κτημάτων τῆς Ἱ. Ν. Μονῆς, ἦτοι: 1) τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Χιλκίους (Χίου) τοῦ ἐπιλεγμένου «Μέγα Μετοχίου», 2) τοῦ ἐν τῇ θέσει «Σιερρόφ» τοῦ Κίμπου (Χίου) ἐπαναλαμβάνεται πλειοδοτικὴ τοιαύτη διεξαχθησομένη τὴν πρώτην Νοεμβρίου ἐνεσιῶτος ἔτους. ἡμέραν Κοριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρινῆν, ἐνώπιον τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τοῦ συμβολαιογράφου Χίου Νικολάου Γ. Νικολοῦ, ἐν τῇ πλατείᾳ Τριανδρίας (Βουναί) ἐξωθεν τοῦ Ταχυδρομείου, συνήθει τόπω τῶν πλειστηριασμῶν συμφῶως τῇ δὲ σημαντὴν χρονολογίαν διακηρύξει τοῦ τοιχοκολληθείσης νομίμως, εὐρισκομένη δὲ καὶ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ τοῦ ὡς ἄνω συμβολαιογράφου, εἴθε οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. — Ἐν Χφ τῇ 13ῃ Ὀκτωβρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὀσίου Λουκά προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικίσεως, ἐνεργηθησομένην ἐν Πολιτικῇ τῇ 1ῃν Νόβριου ἡμέραν Κοριακὴν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐθνηοδίκου Χιρωνεῖας οἱ ἐν θέσει «Κεράς» ἄγραυ μετὰ τῆς χρήσεως τοῦ ὕδατος αὐτῶν τῆς Μονῆς Ὀσίου Λουκά. Οἱ συναγωνισθῶμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Ἱερᾶς Μονῆς Προδρόμου Παρνασσίδος, προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθησομένην τῇ 1ῃ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέρα Κοριακῆ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν Λεβαδείᾳ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐκαμειν, Ἀναστασίου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ἀραποχωρίου Λεβαδείας κείμενα ἀγροκτήματα τῆς Μονῆς ἐκτίσεως στρεμμάτων ὡς ἑγγιστα 25. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Προδρόμου τῇ 2ῃ 8βρίου 1925

—Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μ. Ἀγάθωνος Φλώιδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Βιρομπόκη τῇ 1ῃ Νόβριου 1925 ἡμέραν Κοριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δημ. Τσαγκάρη ἢ πενταετῆς ἐνοικίσεως τοῦ Λεβαδίου Σικᾶ—Ἀσπροκλήσις ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεως τῆς δὲ ἀριθ. 96 ἐ. ἔ. διακηρύξεως. Ὡς πρώτη προσφορὰ ἐτησίου μισθῶματος ὀρίζεται τὸ ποσὸν ἐκτὶ χιλιάδων δραχμῶν, ἐκ τῶν ἀκόλωντοροῦ, καὶ τριάντονα χιλιάδων ἑξοτόρο. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Ἀγάθωνος 18 8βρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μονοετοῦς ἐνοικίσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 1ῃ μηνὸς Νοεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέρα Κοριακῆ καὶ ὥρα 10 12 π. μ., ἐν Χιλιομοδίῳ ἐνώπιον τοῦ οἴκειου Συμβολαιογράφου. τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ τόως δήμου Κλεωνῶν κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς: Χορτονομὴν εἰς τὰς θέσεις Ἀγκῶνακα Μπουδάκι. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1925.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποιήσις πενήκοντα (50) ἀκάδων τριχῆς ἐξ αἰῶν κατὰ τοὺς ὄρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ἢς ἀντίγραφα κατατεθῆναι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Ἐββοίας τῆς Κοινοῦτητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίσθη εἰς δραχμὰς Δέκα τρεῖς (13) κατ' ἀκάν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δίρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπω τῶν δημοπρασιῶν τὴν 1ῃν Νοεμβρίου ἐ. ἔ., ἡμέραν Κοριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρα μέχρι τῆς 12ης τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ μεταίωσως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεσίαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ καθ' ἐκαστὴν ἐφεξῆς Κοριακὴν ἐπὶ τῇ θέσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλημένης ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν τοῦλάχιστον. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1925.